

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/98/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117222830
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8117222830.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: O. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. X. XXX, zastúpená: JUDr. Ladislav Riedl, advokát, so sídlom Prešov, Konštantínova 6, p r o t i žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený: Advokátka kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/263/2017-38 zo dňa 28.03.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok .

P r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému s tým, že o výške náhrady rozhodne súd 1.inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 151,28 Eur s úrokmí z omeškania vo výške 5 % ročne od 10.11.2017 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Následne vyslovil, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ust. § 1 ods.2, § 2 písm.a/, b/, c/, d/, § 9 ods.1,2, § 11 ods.1 písm.b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a to podľa znenia účinného v čase uzavretia zmluvy, teda v znení účinnom od 01.01.2015 do 31.03.2015, zároveň ust. § 43a ods.1, § 43c ods.1, § 44 ods.1,2, § 46 ods.2, § 40 ods.3, § 451 ods.1,2, § 456, § 517 ods.1,2 a § 563 Občianskeho zákonníka a ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 01.02.2013.

3. Konštatoval, že nezdiera názor žalobkyne o absencii údajov v zmysle § 9 ods. 2 písm. c/ citovaného zákona. Zastáva totiž názor, že tento údaj sa vzťahuje na spotrebiteľský úver súvisiaci s kúpou tovaru, čo vyplýva z gramatického a logického výkladu (formulácia „predávajúci“ a „reklamácia“), ale aj logického výkladu. Pri bežnom spotrebiteľskom úvere je adresa dodávateľa známa ako druhého účastníka zmluvného vzťahu, takže logicky táto náležitosť je potrebná len pri tých zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktoré naväzujú na kúpnu zmluvu, kde predávajúcim býva iný subjekt ako je veriteľ, čo však rozhodne nie je tento prípad.

4. Súd prvej inštancie však súhlasil s tvrdením žalobkyne o chýbajúcich povinných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/, j/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z. aj keď nie úplne z dôvodov, ktoré uviedla. Povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. musia byť uvedené v zmluve, čo znamená, že musia byť výsledkom zmluvného konsenzu

oboch jej účastníkov a to odhliadnuc od toho, že zmluva nemusí tvoriť jeden dokument, ale pokiaľ niektoré náležitosti zmluvy boli uvedené v tzv. oznámení veriteľa o schválení úveru, ktoré však nebolo podpísané žalobkyňou a na ktoré písomne nereagovala akceptáciou tohto návrhu, pričom v zmluve ani nie je odkaz na spomínané oznámenie ako súčasť zmluvy, nie je možné prijať záver, že zákonná požiadavka obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predstavujúca či už splatnosť mesačnej splátky alebo termín konečnej splatnosti úveru bola zachovaná spomínaným oznámením. Písomná forma zmluvy vrátane spomínaných povinných zákonných náležitostí musí byť dodržaná aj v procese kontraktácie týchto jednotlivých náležitostí zmluvy. V samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je ani zmienka o splatnosti mesačnej splátky a o termíne konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ tieto náležitosti žalovaný uviedol v ďalšom dokumente, teda v spomínanom oznámení, bolo potrebné, aby žalobkyňa tento nový návrh žalovaného ohľadom týchto náležitostí písomne akceptovala. Musí byť totiž dodržaný proces uzatvárania zmlúv podľa § 43 a násl. Občianskeho zákonníka.

5. Nepochybne v zmluve zo dňa 26.03.2015 nie je uvedený termín splatnosti splátky a ani termín konečnej splatnosti úveru a doba trvania zmluvy a aj keď žalovaný tvrdil, že tieto náležitosti sú uvedené v už spomínanej listine Oznámenie veriteľa o schválení úveru, túto listinu súdu nepredložil. Navyše súdu z jeho činnosti z obdobných sporov je známe, že na tejto listine chýba podpis dlžníka a uvedené oznámenie sa vypracovalo v deň, kedy veriteľ podpísal zmluvu, t.j. v danom prípade 26.3.2015. Aj v takomto prípade teda chýba písomná akceptácia žalobkyne vo vzťahu k termínu splatnosti splátky a termínu konečnej splatnosti úveru a preto nedošlo k písomnej dohode strán o týchto náležitostiach zmluvy.

6. Súd prvej inštancie zdôraznil, že vychádzajúc z formulácie „termín konečnej splatnosti úveru“ je nepochybne, že tento termín musí byť určený dátumovo (minimálne mesiacom a rokom, pokiaľ by bola jasne v zmluve uvedená splatnosť mesačnej splátky). Nemožno termín splatnosti nahrádzať matematickým výpočtom jednotlivých splátok. Napokon je to zrejmé aj zo skutočností, že zákonodarca počet splátok stanovil pri ďalšej povinnej náležitosti zmluvy uvedenej v § 9 ods. 2 písm. k/ a preto nemohol mať na mysli počet splátok aj pri náležitosti predstavujúcej termín konečnej splatnosti úveru. Spotrebiteľ totiž musí mať jasno už pri uzatvorení zmluvy akú dlhú dobu a do kedy má úver splácať, pretože práve to je účelom citovaného zákonného ustanovenia.

7. Pokiaľ žalovaný argumentoval rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 súd prvej inštancie súhlasil s tým, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí byť obsiahnutá v jednom dokumente, ale s poukazom na odôvodnenie tohto rozsudku poukázal na to, že v zmluve by musel byť jasný odkaz na konkrétny dokument, ktorý by navyše musel byť odovzdaný žalobkyni ako spotrebiteľke ešte pred uzavretím zmluvy, čo v prípade spomínaného oznámenia veriteľa nepochybne nebolo a ani nemohlo byť (z časového hľadiska) naplnené.

8. Podobne súd prvej inštancie dospel k záveru o chýbajúcom zmluvnom konsenze ohľadom ďalšej povinnej náležitosti zmluvy a to výšky RPMN. Je nepochybne, že ide o údaj, ktorý sa vypočítava podľa príslušného vzorca nachádzajúceho sa v prílohe zákona č. 129/2010 Z.z., ale nič to nemení na tom, že tento údaj je obligatórnou náležitosťou zmluvy a teda aj vo vzťahu k nej sa musí dosiahnuť zmluvný konsenzus podľa pravidiel už spomínanej kontraktácie. V žiadosti o úver žalobkyňa uviedla určitú výšku RPMN a keďže v reakcii žalovaného na tento jej návrh na uzavretie zmluvy bola iná výška RPMN, s poukazom na § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka bolo potrebné, aby tento návrh písomne akceptovala aj žalobkyňa, k čomu však nedošlo. Navyše tak, ako to jasne vyplýva či už zo zákona č. 129/2010 Z.z. (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/210 Z.z.), ale aj smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (článok 10 ods. 2 písm. g/) nepostačuje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť len výšku RPMN, ale musia sa uviesť aj predpoklady, ktoré boli použité pre jej výpočet. Tie musia byť uvedené v zmluve a rozhodne nepostačuje, ak sú v Európskych štandardných informáciách, ktoré boli vypracované ešte v predzmluvnom procese. Názor žalovaného o tom, že žiadny zákonný predpis neukladá túto povinnosť je teda nesprávny.

9. Súd prvej inštancie však súhlasí s názorom žalovaného o tom, že nie je nutné členenie splátky na istinu, úrok a poplatky. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zdôraznil, že je si vedomý toho, že citovaná smernica 2008/48/ES nemá priamy účinok, ale práve pri výkladových problémoch jednotlivých ustanovení nášho právneho poriadku je potrebné z nej vychádzať a použiť tzv. eurokomformný výklad. Toho sa totiž často dožadujú v súdnych sporoch spotrebiteľa, ale tento výklad je potrebné použiť nielen

v tých prípadoch, ak je to na prospech spotrebiteľa, ale aj opačne. To je aj prípad vyhodnotenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., takže využijúc spomínaný eurokomformný výklad v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je potrebné splátku úveru rozlíšiť na splátku istinu, úrokov a poplatkov. Napokon tento záver vyplýva aj z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C 555/07.

10. Vzhľadom na záver o chýbajúcich povinných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f/, j/, k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový podľa § 11 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona. Žalobkyňa by teda mala žalovanému vrátiť len sumu reálne poskytnutých finančných prostriedkov t.j. sumu 1.350,- Eur, keďže je nesporné, že žalovaný vyplatil žalobkyni len túto sumu po započítaní poplatku 150,- Eur do sumy úveru 1.500,- Eur, hoci na tento poplatok nemal nárok. Žalobkyňa zaplatila žalovanému 1.501,28 Eur, teda o 151,28 Eur viac. Uvedená suma preto predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného plnením žalobkyne bez právneho dôvodu. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe o zaplatenie 151,28 Eur, ako aj úrokov z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému. S námietkou miestnej príslušnosti sa vyporiadal súd prvej inštancie tak, že ju vyhodnotil ako nedôvodnú. Ide o spotrebiteľský spor s poukazom na § 290 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.). V tomto prípade bolo potrebné aplikovať § 19 písm. d/ C.s.p. o osobitnej miestnej príslušnosti.

11. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobkyňa mala vo veci plný úspech a preto súd jej priznal nárok na plnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa ust. § 262 ods. 2 C.s.p.

12. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Namietal, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uvádza, že zmluva neobsahuje údaj o RPMN, pretože sa na ňom sporové strany ako účastníci zmluvy nedohodli. Hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nedojednávava, a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti objektívne dohodnúť ani nemôžu. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá vyplýva v prvom rade z právnej úpravy, a aj zo súdnej praxe. Zákon č. 129/2010 Z.z. a ani iný právny predpis neurčujú, že údaj o RPMN bude dohodnutý. Ak súd prvej inštancie uviedol, že tento údaj medzi stranami dohodnutý nebol, potom by v prvom rade mal zdôvodniť že tento údaj sa dá dohodnúť. Toto v napádanom rozsudku chýba úplne. Z napádaného rozsudku nie je zrejmé ani to na základe čoho súdu dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Na základe uvedených skutočností žalovaný tvrdil, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných podmienok. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12Co/60/2017-74 zo dňa 31.05.2017. Ak teda súd prvej inštancie dospel k tomu, že k neuzavretiu zmluvy došlo z dôvodu rozdielnych údajov RPMN, potom ide o nesprávny a nezákonný záver. Údaj RPMN bol uvedený do zmluvy v čase jej uzavretia, tak ako to vyžaduje zákonná úprava. Predpoklady použité na výpočet RPMN sa uviedli v článku 3., bod 3.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, pričom žalovaný uvedený bod citoval. Preto žalovaný napadol rozhodnutie založené na závere, že zmluva neobsahuje RPMN a predpoklady použité pri výpočte RPMN. Zároveň žalovaný popiera správnosť a zákonnosť záverov konajúceho súdu o tom, že zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti. Žalovaný namietal, že zákon č. 129/2010 Z.z. nebol správne interpretovaný zo strany konajúceho súdu a teda ani rozhodnutie nie je v súlade s týmto zákonom. Súd prvej inštancie neprihliadal na eurokonformný výklad jeho ustanovení, pritom otázka eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva v súvislosti so zákonom č. 129/2010 Z.z. bola donedávna posudzovaná rôzne a dospela až do stavu, kedy časť súdnej praxe negovala závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Túto prax jednoznačne stopol Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2017. Bezúročný môže byť len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybniť rozsah záväzku spotrebiteľa. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú iné ukazovatele a to celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil aj to, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje údaj o konečnej splatnosti. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti úveru, ako podstatnú skutočnosť je potrebné zdôrazniť, že Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, ale aj zmluvnými dojednaniami, ktorú sú v zmysle článku 13 neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy o revolvingovom úvere článok 7. ods. 7.1 písm. g/ zmluvných dojednaní. Z ustanovenia článku 4. ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom

konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9 ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva, že zmluva o revolvingovom úvere je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto zmluvou. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Na podporu uvedeného poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/111/2014 - 166. Tvrdil, že doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené, čím je splnená zákonná požiadavka, pretože požiadavka na uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru nie je požiadavkou na presnú dátumovú špecifikáciu. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4. ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Preto žalovaný napadol aj správnosť záverov o bezúročnosti úveru z dôvodu, že zmluva neobsahuje termín splátky. Zmluvné strany sa v zmluve dohli v čl. 2. ods. 2.1 - 2.3, že termín splatnosti splátky bude určený s ohľadom na dátum schválenia úveru a bude stanovený v rozmedzí medzi 1. a 15. dňom kalendárneho mesiaca. Termín splatnosti splátky pritom žalobca vedel a bol mu známy zo zmluvnej dokumentácie, čiže preukázateľne nebola splnená podmienka, že tento nedostatok by mal spôsobovať čo len o pochybnosť o rozsahu záväzku, a teda v zmysle vyššie uvedeného záveru SD EÚ by nemohlo ísť o dôvod bezúročnosti úveru. Právne odôvodnil svoje odvolanie žalovaný ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ C.s.p. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok a o veci sám rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. Žalovaný si uplatnil aj nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

13. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť a žiadala priznať náhradu trov odvolacieho konania. Uviedla, že obsah predmetného odvolania sa týka prakticky iba dvoch argumentačných konštrukcií a teda že údaj o výške RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je možné dohodnúť a termín konečnej splatnosti je v Zmluve určený. Čo sa týka hodnoty RPMN, dňa 19.03.2015, kedy Zmluvu o revolvingovom úvere podpísala žalobkyňa, do nej v mene žalobkyne žalovaný vpísal hodnotu RPMN 27,03 % a túto o 7dní neskôr zmenil na 36,68 %. Urobil tak autonómne bez toho, aby si vyžiadal súhlas žalobkyne so znením zmluvy v podobe, v akej ma mala zaväzovať. Konečná splatnosť úveru je údaj, ktorý sa preukázateľne v Zmluve nenachádza. Evidentne to žalovanému zrejme je, nakoľko neobhajuje znenie zmluvných ustanovení, ale poukazuje na Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi XXXXXXXXXXXX. Táto listina je z povahy veci vyhotovená až po podpise zmluvy, preto sa s ňou vopred oboznámiť nemohla. Čl. 7 ods. 1 Zmluvných dojednaní je v tomto prípade irelevantný, pretože za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy podľa ust. § 53 ods. 4 písm. a/ OZ. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné podľa ust. § 53 ods. 5 OZ. Žalobkyňa citovala rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/14/2016 zo dňa 06.09.2016 a z rozsudku 3Co/66/2016, z ktorých vyplýva, že počet splátok nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru, zároveň sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v zmluve o revolvingovom úvere absentuje dohoda o RPMN. Neplatné dojednanie RPMN spôsobuje absenciu tejto povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

14. Vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu bolo doručené na vyjadrenie žalovanému prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Ďalšie vyjadrenie súdu zaslané nebolo.

15. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p., a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 06.12.2018 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

16. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd však konštatuje, že sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie vyjadrenom v bode 37. a nasledujúcich v rozsudku, teda o tom, že nie je nutné členenie splátky na istinu, úrok a poplatky, ani s argumentáciou, ktorú v dôvodoch súd prvej inštancie uviedol.

17. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že strany sporu uzavreli dňa 26.03.2015 formulárovú zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a to tým spôsobom, že dňa 19.03.2015 najprv žalobkyňa podpísala príslušný formulár s vyplnením údajov pod bodom 5 „údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere“, ktorý obsahoval tieto náležitosti: poskytnutá čiastka úveru - 1500 Eur, predpokladaná mesačná splátka spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb ak bude uzavretá - 87,24 Eur, splatnosť úveru - 36 splátok, mesačná splátka vrátane úrokov - 53,08 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť - 2.060,88 Eur, predpokladaná RPMN - 27,03%, ročná úroková sadzba 17,77 %, priemerná RPMN 34,42 %, poplatok za poskytnutie úveru - 150,- Eur.

18. Žalovaný ako veriteľ formulár zmluvy podpísal až neskôr a to 26.03.2015, pričom vyplnil údaje uvedené pod bodom 6 „údaje o schválenom revolvingovom úvere“, ktorý obsahoval totožné údaje spotrebiteľského úveru ako v bode 5 okrem RPMN, ktorá je v tejto časti uvedená vo výške 36,65 %. V bode 14 zmluvy sa uvádza, že jej neoddeliteľnou súčasťou sú Zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere a že strany si ich prečítali, obsahu porozumeli a ako dôkaz pripojili svoje podpisy. Súd však dodáva, že nie pravdou, aby boli technickou súčasťou zmluvy, pretože sa nachádzajú na samostatnej listine. V spomínaných zmluvných dojednaniach pod bodom 7 sú vymenované prílohy ako súčasť zmluvy o revolvingovom úvere a medzi nimi aj oznámenie veriteľa o schválení úveru. Splátkový kalendár sa však neuvádza. Napriek tomu, že žalovaný vo svojom vyjadrení spomínal aj oznámenie veriteľa o schválení úveru, ktoré má tvoriť súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, toto oznámenie súdu nepredložil. Žalobkyni vykonával jej zamestnávateľ zrážky zo mzdy za účelom splácania predmetného úveru od júna 2015 a podľa jeho potvrdenia celkovo jej vykonal zrážky zo mzdy vo výške 1.413,68 Eur do septembra 2017. Žalobkyňa pripojila aj potvrdenie o úhrade sumy 87,60 Eur na účet žalobcu dňa 12.05.2015, o čom doložila potvrdenie ČSOB a.s. Celkovo mu teda zaplatila sumu 1.501,28 Eur, pričom žalovaný toto skutkové tvrdenie žalobkyne v žalobe skutočne tak, ako to uvádza súd prvej inštancie nenamietal. Preto platí fikcia o jeho nespornosti v zmysle § 151 ods. 1 C.s.p. tak, ako to uvádza súd prvej inštancie v dôvodoch rozsudku.

19. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že zmluvu o revolvingovom úvere uzavretú medzi stranami je potrebné posúdiť predovšetkým podľa špeciálneho právneho predpisu, ktorým je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a to podľa znenia účinného v čase uzavretia zmluvy, teda v znení účinnom od 01.01.2015 do 31.03.2015. Teda pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal z premisy, že zmluvu je potrebné kvalifikovať ako zmluvu spotrebiteľskú a následne skúmal, či zmluva obsahuje obligatórne náležitosti, postupoval vecne správne. Skutočne Zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 9, tak ako to citoval súd prvej inštancie, definuje ktoré náležitosti musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať. Pokiaľ tieto náležitosti neobsahuje, ich absenciu zákon spája s dôsledkami, ktoré definuje v ust. § 11 a nasl. (zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch).

20. Žalovaný v odvolaní tvrdí, že čo do konečnej splatnosti úveru poukazuje na oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníka XXXXXXXXXXXX. Možno prisvedčiť žalobkyni, tak ako to uvádza vo svojom vyjadrení, že táto listina je z povahy veci vyhotovená až po podpise zmluvy, preto sa s ňou vopred žalobkyňa oboznámiť nemohla. Teda článok 7 ods.1 zmluvných dojednaní je v tomto prípade irelevantný vzhľadom na neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve, s ktorými sa nemohla oboznámiť pred uzavretím zmluvy. Skutočne oznámenie o schválení úveru nemôže byť a ani nie je súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere. Záver súdu prvej inštancie vyjadrený v bode 26.odôvodnenia, že v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je ani zmienka o splatnosti mesačnej splátky a o termíne konečnej splatnosti úveru zodpovedá pravidlám formálnej logiky. Tomu zodpovedá aj ďalší záver, že pokiaľ tieto náležitosti žalovaný uviedol v ďalšom dokumente, teda v oznámení, bolo potrebné, aby žalobkyňa tento nový návrh žalovaného ohľadom týchto náležitostí písomne akceptovala. Tak, ako správne uviedol súd prvej inštancie v bode 33.odôvodnenia, nepochybne v zmluve zo dňa 26.03.2015 nie je uvedený termín splatnosti splátky a ani termín konečnej splatnosti úveru a doba trvania zmluvy a aj keď žalovaný tvrdil, že tieto náležitosti sú uvedené v Oznámení veriteľa o schválení úveru, túto listinu súdu nepredložil. Možno súhlasiť i so záverom súdu prvej inštancie, že z obdobných sporov je známe, že na tejto listine chýba podpis dlžníka a uvedené oznámenie sa vypracovalo v deň, kedy veriteľ podpísal zmluvu, t.j. v danom prípade 26.03.2015.

21. Podľa ust. § 11 ods.1 písm.b/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods.2 písm.a/ až k/, r/, y/.

22. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že vychádzajúc z formulácie - „termín konečnej splatnosti úveru“ je nepochybné, že tento termín musí byť určený dátumovo. Nemožno termín splatnosti nahrádzať matematickým výpočtom jednotlivých splátok. Skutočne spotrebiteľ musí mať jasno už pri uzatváraní zmluvy akú dlhú dobu a dokedy má úver splácať, pretože to je účelom citovaného zákonného ustanovenia.

23. Zároveň odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie uvedenom v bode 36. odôvodnenia, že v žiadosti o úver žalobkyňa uviedla určitú výšku RPMN a keďže v reakcii žalovaného na tento jej návrh na uzavretie zmluvy bola iná výška RPMN, s poukazom na ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka bolo potrebné, aby tento návrh písomne akceptovala aj žalobkyňa, k čomu však nedošlo. Zároveň tak zo zákona č. 129/2010 Z.z. a to § 9 ods. 2 písm. j/, ale aj smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere z článku 10 ods. 2 písm. g/ vyplýva, že nepostačuje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť len výšku RPMN, ale musia sa uviesť aj predpoklady, ktoré boli použité pre jej výpočet. Teda názor žalovaného o tom, že žiadny zákonný predpis neukladá túto povinnosť nie je správny.

24. Záver súdu prvej inštancie o chýbajúcich povinných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods.2 písm.f/, j/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a jeho aplikácia zákonnej fikcie o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods.1 písm.b/ zákona č. 129/2010 Z.z. je vecne správny. Teda žalobkyňa by mala žalovanému vrátiť len sumu reálne poskytnutých finančných prostriedkov, t.j. sumu 1.350,- Eur, keďže je nesporné, že žalovaný vyplatil žalobkyni len túto sumu po započítaní poplatku 150,- Eur do sumy úveru 1.500,- Eur, hoci na tento poplatok nemal nárok. Žalobkyňa zaplatila žalovanému 1.501,28 Eur, teda o 151,28 Eur viac. Uvedená suma preto predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného plnením žalobkyne bez právneho dôvodu. Preto súd prvej inštancie správne vyhovel žalobe o zaplatenie 151,28 Eur, ako aj úrokov z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému. Správne vypočítal aj úroky z omeškania podľa ust. § 517 ods.1,2 Občianskeho zákonníka, keď vychádzal z ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 01.02.2013. Zároveň sa správne vypořádaval aj s námietkou miestnej príslušnosti. Správne rozhodol súd prvej inštancie i o trovách konania.

25. Odvolací súd nemá záujem polemizovať s názorom súdu prvej inštancie, tak ako to uviedol v bode 37. až 45. odôvodnenia rozsudku čo do členenia splátky na istinu, úroky a poplatky. Považuje však za potrebné vzhľadom na nesúhlas s názorom vyjadreným súdom prvej inštancie uviesť, že pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Požiadavka smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že smernica takéto členenie nepožaduje. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať

vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. S touto sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

26. Z dôvodu, že súd prvej inštancie napriek konštatovaniu odvolacieho súdu vyššie správne rozhodol, odvolací súd v konečnom dôsledku rozsudok podľa ust. § 387 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.